

положително съгласие на предложение-
нието да встъпи на руския прѣстолъ
пѣ младия братъ на Густавъ-Адолфа,
Карлъ-Филиппъ. Но слѣдъ сключе-
ванието на мира съ Дания, Густавъ-
Адолфъ поискалъ да поддържи прѣ-
тенциитъ на брата си за руския
прѣстолъ и лично, съ армията си,
да го вкара въ владѣние на послѣд-
ния. Но тъкмо въ това време испък-
нало едно обстоятелство въ живота
на Густавъ-Адолфа, което макаръ и
да можало временно да отслаби дѣя-
телността му, обаче послужило само
да го научи да надвива на волята
си. Именно къмъ това време се от-
нася страстната любовъ на Густавъ-
Адолфа, който билъ въ 19-та си го-
дина, къмъ младата и прѣкрасна гра-
финя Емме Брахе, за която той ис-
калъ да се ожени, но се покорилъ
на волята на майка си, която макаръ
и да благоволила къмъ графинята
Брахе, но убѣдила сина си да се от-
каже отъ намѣрението си. Тѣзи нрав-
ственна побѣда на Густавъ-Адолфа
надъ себѣ си, при всичката му мла-
достъ, служи като отличителна черта
въ характеристиката му. Въ 1614
година той подновилъ намѣрението
си рѣшително да дѣйствува противъ
Руссия, но прѣди това мудро нарѣ-
дилъ вътрѣшнитъ работи на Шве-
ция, взелъ много важни мѣрки от-
носително отбраната ѝ, сждопроиз-
водството, корабоплаването, търго-
вията и пр.

Между това въ Руссия още въ
1613 г. билъ избранъ за царъ Ми-
хаилъ Теодоровичъ Романовъ. Швед-
ския генералъ Яковъ Де-Ла-Гарди,
който началствувалъ шведскитъ вой-
ски въ завоюванитъ въ Руссия обла-
сти, протестиралъ противъ този из-
боръ. А Густавъ-Адолфъ испратилъ
брата си Карла-Филиппа съ една
часть войска въ Выборгъ, въ Фин-
ляндия — и въ 1614 година между
шведитъ и русситъ се почнали воен-

ни дѣйствия; съ Полпа Густавъ-
Адолфъ сключилъ примирие за 2
години.

Въ 1615 г. Густавъ-Адолфъ лично
трѣгналъ съ войскитъ си отъ Фин-
ляндия за Ингерманландия (днешна
Петербургска губерния), взелъ съ
пристъпъ Ангдамъ, заелъ цѣлата тѣ-
зи областъ, доближилъ до Псковъ,
но скоро отстъпилъ отъ него и, при
посрѣдничеството на Англия, прѣд-
ложилъ на Руссия миръ, но това прѣд-
ложение било отхвърлено. Въ този
походъ опитния и искусенъ въ воен-
ното дѣло Яковъ Де-Ла-Гарди, съ
свѣтитъ и ржководството си, ока-
залъ на Густавъ-Адолфа, по собст-
венното признание на послѣдния, го-
лѣми услуги и билъ първия и извън-
рѣдно полезенъ, практически неговъ
наставникъ по искусството за воде-
нието на войната. А Густавъ-Адолфъ,
отъ своя страна, освѣтъ гдѣто прѣ-
красно се въсползвалъ отъ настав-
ленията му, но въ това време именно
турилъ първитъ и здрави основи на
прѣвъсходната дисциплина въ швед-
ската армия. За това укоритъ на рус-
скитъ лѣтописци въ това време за
насилія, грабежи и др. т. отъ страна
на шведскитъ войски, не заслужватъ
въбра. Шведскитъ войски на Густавъ-
Адолфа въ това отношение и въ туй
време стояли несравнено по горѣ отъ
рускитъ неустроени земски опъл-
чения, прѣдвождани отъ горди, но
необразовани велможи, които нѣмали
ни най малко понятие за военната
дисциплина и си допушали всѣка-
къвъ родъ безрѣдници.

Между това славата на Густавъ-
Адолфа взела вече да се разнася на-
всѣкъждъ въ Европа, и отъ Германия
особенно почнали все по вече и по ве-
че да се обръщатъ къмъ него съ прос-
би, ученитъ — да бжджтъ негови исто-
риографи, богословцитъ — за посрѣд-
ничеството му въ богословскитъ прѣ-
ния между лютеранитъ и калвини-